

ת"ד 2405/08/14 - מדינת ישראל נגד דיאב כבהא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 2405-08-14 מדינת ישראל נ' כבהא
תיק חיצוני: 139702/2014

בפני	כב' השופט דן סעדון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	דיאב כבהא

החלטה

לפני בקשה לחישוב תקופת פסילתו של המבקש לנהיגה כך שזו תימנה מיום 8.3.15.

1. הרקע לבקשה אינו שנוי במחלוקת ואלה עיקרי העובדות הצריכות לעניין: המבקש נפסל לנהיגה למשך 21 יום. בגזר הדין נקבע כי עליו להפקיד רישיונו במזכירות בית משפט זה עד 8.3.15. בפועל, שיגר המבקש את רישיונו בצירוף מכתב נלווה למען שגוי (שוקן 83, ת"א) והמכתב מעולם לא הגיע למענו וממילא לא הופקד הרישיון כנדרש. לאחר שהמבקש שב מעיסוקיו, נכח לראות כי רישיונו לא שוגר למזכירות בית המשפט. עם זאת, לדבריו נכון יהיה בשים לב לטענותיו לחשב את הפסילה כאילו החל המבקש בריצויה מיום 8.3.15.

2. בהחלטה שניתנה בבקשה נקבע כי בעקבות הלכת בש"פ 9075/12 (ג'אבר), הסמכות לחישוב הפסילה נתונה למשרד הרישוי ולא לבית המשפט שכן הלה סיים מלאכתו בעניין וקם מכסאו. המבקש פנה למשרד הרישוי ושם נמסר לו כי בקשתו איננה לחישוב פסילה אלא להפעלת שיקול דעת לפי סעיף 42 לפקודת התעבורה לקבוע מועד אחר לתחילת ריצוי הפסילה. עוד נמסר למבקש במכתב זה כי "כל עוד לא נקבל החלטה שיפוטית מוסמכת אחרת, פסילתך תחושב על ידי רשות הרישוי לפי הוראת סעיף 42 לפקודה והכל החל מיום הפקדת הרישיון".

דין והכרעה

3. דין בקשה זו להידחות. ראשית, סבורני כי בש"פ 9075/12 ג'אבר ברור דיו ולפיו רשות הרישוי היא המוסמכת לחשב פסילה. ודוק: חישוב הפסילה כמעט אף פעם אינו עניין טכני בלבד של מניית ימים ותו לא. בקשה כזו טומנת

כמעט תמיד בחובה ממד מסוים של שיקול דעת. ברם, משעה שנקבע בהלכה של בית המשפט העליון כי רשות הרישוי היא המוסמכת לחשב את הפסילה, יש לראות בכך, לטעמי, כאילו נקבע מניה וביה כי נתונות לה כל סמכויות העזר לצורך ביצוע חישוב הפסילה הנתון לסמכותה (ראו והשוו: סעיף 17 לחוק הפרשנות הקניית סמכויות עזר "במידה המתקבלת על הדעת" לעשיית דבר מה שבסמכות). כך או כך, אין בעמדת רשות הרישוי לפיה היא אינה רואה עצמה מוסמכת לעסוק בעניין כדי להקנות "יש מאין" סמכות לחישוב פסילה לבית משפט זה.

4. **שנית, ומעבר לנדרש**, סבורני כי היה מקום לדחות את הבקשה להידחות. סעיף 42 לפקודת התעבורה קובע כי תחילת ריצוי הפסילה היא ממועד גזר הדין אם לא נקבע מועד אחר לעניין על ידי בית המשפט. סעיף 42 (ג) לפקודת התעבורה קובע כי לצורך חישוב תקופת הפסילה לא תבוא במניין התקופה שעד למסירת הרישיון "לרשות שנקבעה לכך בתקנות...". תקנה 556 לתקנות התעבורה קובעת כי יש להמציא את רישיון הנהיגה לבית המשפט שהורה על הפסילה. במלים אחרות, משאין מחלוקת כי רישיונו של המבקש לא הומצא לבית המשפט שהורה על הפסילה - שכן שוגר למען שגוי והוחזר לשולח - לא ניתן לקבוע כי התקופה שממשלוח הרישיון בדואר אל בית המשפט ועד לקבלת דבר הדואר בחזרה אל המבקש נספרת במניין ימי הפסילה בהתאם לסעיף 42 (ג) לפקודת התעבורה. נוכח כל האמור לעיל, מסקנתי - הניתנת מעבר לנדרש נוכח סברתי כי אני נעדר סמכות להכריע בבקשה עצמה - היא כי היה מקום לדחות בקשה זו לגופה.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ה, 30 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.